

РЕШЕНИЕ

№ 101

гр. София, 07.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10518** по описа за **2020** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Делото е образувано по касационна жалба на Застрахователно дружество [фирма] срещу Решение от 28.09.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав по НАХД №11016/2019г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-581/29.05.2019г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора на основание чл.644, ал.2 във вр. с ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ.

Касаторът навежда доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. Твърди се, че неправилно на дружеството е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност, доколкото в съставения акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление /НП/ липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид. Сочи се, че административното нарушение се явява маловажно по смисъла на чл.28 ЗАНН. Моли се за отмяна на решението и на НП и в условията на евентуалност за преквалифициране на нарушението като такова по чл.

644, ал.1, т.1 от КЗ.

Ответникът- Комисията за финансов надзор, чрез процесуалния си представител, излага становище за неоснователност на жалбата. Депозирани са писмени бележки, в които се споделят мотивите на оспореното съдебно решение. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена напълно.

На 25.02.2019 година в КФН постъпила жалба вх. № 91-02-295 от лицето И. М., в която се излагало оплакване за несвоевременно произнасяне от ЗД [фирма] по претенция № [ЕГН], заведена на основание задължителна застраховка „гражданска отговорност“ на автомобилистите.

По така депозираната жалба била извършена проверка, като с писмо на КФН изх. № 91-02-295 от 05.03.2019 г. [фирма] било изискано писмено становище и заверени преписи от всички документи по претенция № [ЕГН]. Отговорът на застрахователя, заедно с изисканите доказателства постъпили в КФН с писмо вх. № 91-02-295 от 13.03.2019г.

В хода на извършената проверка се установило, че застрахователната претенция е заведена в ЗД [фирма] на 21.09.2018 година във връзка с настъпило ПТП. На същата дата пред застрахователя са представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, като също така на увредения автомобил бил извършен оглед. На 06.11.2018 г., лицето представило на ЗД [фирма] удостоверение на банкова сметка, по която да бъде изплатено определеното застрахователно обезщетение. На 12.11.2018 г. представител на застрахователя извършил допълнителен оглед на автомобила. След посочената дата от увреденото лице не били изисквани допълнителни доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията.

В срок от 15 дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, дружеството е следвало да отговори, като постанови мотивиран отказ или определи и изплати обезщетение. В конкретния случай началото на срока е датата , за която е установено, че са представени всички доказателства съгласно чл. 106 от КЗ, а именно 12.11.2018 г. и дружеството е следвало да се произнесе най-късно до 03.12.2018 г. включително. На 06.03.2019 година ЗД [фирма] е изплатило на претендиращото лице обезщетение с платежно нареждане.

По отношение материалната законосъобразност на НП първоинстанционният съд е обосновал извод, че събраните по делото доказателства установяват по несъмнен начин извършването от обективна страна на нарушението по чл.108, ал.1 КЗ.

Касационната инстанция в настоящия ѝ състав споделя изцяло извода на въззивната инстанция, че от доказателствата по делото безспорно се установява, че Застрахователно дружество [фирма] е нарушило императивната разпоредба на чл. 108, ал. 1 от КЗ, установяваща задължение в срок 15 дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 застрахователят да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащането. Касае се за формално нарушение на императивната разпоредба на чл. 108, ал. 1 от КЗ, доколкото, 15-дневният срок за приключване на претенцията е вменен в задължение

на застрахователя. Приключването в срок на заведена пред застрахователя претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. Изискването застрахователят да се произнесе по дадена претенция в определен срок от нейното завеждане пред застрахователя, е изискване, установено от закона, като неспазването му от застрахователя нарушава установения ред на държавно управление и представлява административно нарушение, което следва да бъде санкционирано.

Съдът намира, че дадената от административно-наказващия орган правна квалификация е правилна. Застраховката "Гражданска отговорност" е посочена в приложение №1, раздел II, буква "А", т.10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т.31 ДР, задължението на застрахователя по чл.108, ал.1 КЗ я обхваща. От друга страна чл.496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл.108, ал.3 КЗ в случаите на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Следователно съотношението между двата срока е нормативно установено, като всеки от тях има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. Съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл. 644 от КЗ, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 - 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. - за юридическо лице или едноличен търговец. При повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лв. Наложена от АНО „имуществена санкция“ е съобразена с разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, в минималния, предвиден за деяние извършено при условията на повторност, предвид представените доказателства за наличието на влязло в сила НП.

Обстоятелството, че едва в НП е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, не и в издадения преди това АУАН не сочи на съществено процесуално нарушение при издаването на НП, тъй като повторността има само отношение към размера на наложената санкция, а не и при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството. Неоснователно е и възражението, че в случая не може да се приеме, че процесното нарушение е извършено при условията на повторност. Съгласно т.51 от §1 от ДР на КЗ, "повторно нарушение" е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Настоящият съд приема, че вида на нарушението се определя от неговия обект– засегнатите обществени отношения, и доколкото те са идентични правилно административнонаказващият орган и СРС са приели, че и в тази връзка е налице повторност.

Неоснователни са възраженията на касатора за маловажност на деянието.

Законодателят е отчел значимостта на обществените отношения, предмет на защита от закона, като е въздигнал в административно нарушение неспазването на чл.108, ал.1 КЗ. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобразява характерът на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица, поради което извършеното нарушение не би могло да се квалифицира като маловажен случай. Не са налице твърдените касационни основания. Решението на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК във връзка с чл.63 ал.1 от ЗАНН, Административен съд София-град, XVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 28.09.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав, постановено по н.а.х.д. №11016/2019 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :